

Sygn. akt X K 888/17

PR 1 Ds. 766.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. S.

po rozpoznaniu w dniu 06.03.2018r. sprawy **Ż. Ł. (1)**, córki L. i M., urodzonej (...), PESEL (...),

oskarżonej o to, że:

w nieustalonym okresie czasu nie później niż do dnia 29 listopada 2016r. w P. bez wymaganego zezwolenia posiadała broń palną w postaci pistoletu gazowego (...) mod. RG 800 kal. 8 mm o numerze „(...)” produkcji niemieckiej z 1990r. oraz amunicję do broni palnej w postaci czterech sztuk nabojów pistoletowych gazowych kal. 8 mm,

tj. o czyn z art. 263§2 k.k.

I. Oskarżoną Ż. Ł. (2) uznaje za winną czynu zarzucanego jej oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 263§2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 263§2 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazuje ją na karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda.

II. Na mocy art. 44§1 i 6 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych numer I/4/17/B.

III. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 631,92 zł. (sześćset trzydzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków oraz 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 888/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 29 listopada 2016 roku dokonano przeszukania w domu Ż. Ł. (1) w P. w związku z włamaniem i kradzieżą w kantorze (...) w G., w którym była zatrudniona do dnia 21.11.2016 roku. W toku powyższej czynności ujawniono nie zarejestrowany pistolet gazowy (...) mod. RG 800 kal. 8 mm o numerze „(...)” produkcji niemieckiej z 1990r. oraz amunicję do broni palnej w postaci czterech sztuk nabojów pistoletowych gazowych kal. 8 mm. Pistolet i trzy spośród ujawnionych naboji były sprawne.

Ż. Ł. (2) nie posiadając wymaganego zezwolenia, nabyła broń i amunicję w 1990 roku od ochrony kantoru, który wówczas prowadziła w W., gdzie w tamtym czasie zamieszkiwała. Później przeprowadziła się z W. do P., a

przedmiotową broń przywiozła ze sobą. Przechowywała ją w domu w salonie – nie zabezpieczoną w szufladzie, do której mieli dostęp wszyscy domownicy, w tym dzieci, które obecnie mają 22 i 23 lata.

Dowody: protokół przeszukania k. 3 – 7; protokół zatrzymania osoby k. 8 – 9; opinia z zakresu badań broni i balistyki k. 19 – 20; pismo z KWP G. k. 37 – 40; wyjaśnienia oskarżonej k. 61, 92 – 93.

Słuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej Ż. Ł. (2) oświadczyła, że rozumie treść stawianych jej zarzutów i przyznała się do popełniania zarzucanego jej czynu. W toku rozprawy przed Sądem Ż. Ł. (2) podtrzymała swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Jednocześnie wskazała, że nie zdawała sobie sprawy z konsekwencji prawnych posiadania broni.

Wyjaśnienia oskarżonej k. 61, 92 – 93.

Ż. Ł. (2) ma wykształcenie średnie. Jest mężatką, ma dwoje dzieci, w tym pełnoletniego syna, który pozostaje na jej utrzymaniu. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Obecnie jest bezrobotna, utrzymuje się z dzierżawy. Posiada majątek w postaci mieszkania (...)m². Stan jej zdrowia jest dobry, nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie była karana.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 91, dane o karalności k. 90.

Sąd zważył co następuje :

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przypisanie Ż. Ł. (1) czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia.

Do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie w znacznej mierze przyczyniły się wyjaśnienia samej oskarżonej Ż. Ł. (1). Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń, co do ich wiarygodności w zakresie, w jakim opisała okoliczności nabycia broni i amunicji ani czasu, przez który ją posiadała. Wyjaśnienia oskarżonej są wewnętrznie spójne, pozbawione sprzeczności. Nie było więc podstaw, by nie dać im wiary. Na rozprawie głównej oskarżona podtrzymała uprzednio złożone wyjaśnienia po ich odczytaniu, ustosunkowała się do okoliczności, które miały istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie. Nie ma też w sprawie dowodów, które mogłyby wykluczać wersję przedstawioną przez oskarżoną. Konkludując wskazania oskarżonej zostały przez Sąd uznane za miarodajny dowód w sprawie i stały się podstawą ustaleń faktycznych.

Rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie Sąd dokonał również na podstawie opinii biegłego z badań broni palnej i balistyki. Rzeczona opinia wydana została przez osobę dysponującą specjalistyczną wiedzą, w zakresie kompetencji biegłego, zgodnie ze wskazaniami wiedzy. Ponadto wnioski końcowe opinii nie były kwestionowane w toku postępowania i nie budziły wątpliwości Sądu.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na ujawnionych w toku postępowania dokumentach (tj. protokole przeszukania, danych osobopoznawczych, danych o karalności), nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, a ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania i nie budziła wątpliwości Sądu.

Analizując w świetle tak ocenionego materiału dowodowego treść zarzutu postawionego Ż. Ł. (1), Sąd doszedł do przekonania, że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu z art. 263§2 k.k. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu czynu tego dopuszcza się ten, kto bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję. W świetle zebranego materiału dowodowego, a przede wszystkim opinii biegłego z zakresu badania broni palnej i balistyki należy przyjąć, że pistolet posiadany przez oskarżoną i naboje pistoletowe stanowiły, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji broń, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie. Natomiast Ż. Ł. (2) nie przedstawiła stosownego pozwolenia, nadto przyznała, że nigdy nie była i nie jest w posiadaniu takiego

pozwolenia. Ponadto wskazania wymaga, że broń i trzy spośród czterech naboji były sprawne, a więc były zdadne do użycia zgodnie z ich przeznaczeniem.

Podkreślenia wymaga, że strona podmiotowa przestępstwa z art. 263§2 k.k. wyraża się w umyślności, przy czym dopuszczalny jest zarówno zamiar bezpośredni, jak i ewentualny. Ż. Ł. (2) nabywając broń palną wraz z amunicją i przechowując ją przez lata miała przecież świadomość, że nie posiada na nią pozwolenia. Oskarżona wskazała, że nie wiedziała o konieczności posiadania takiego pozwolenia, a broń „traktowała jako gadżet”. Sąd zważył, że Ż. Ł. (2) nie wykazała w żaden sposób zainteresowania tym, czy na nabytą broń potrzebne jest pozwolenie. Należy zatem przyjąć, że przypisanego jej czynu dokonała w zamiarze ewentualnym. Wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego pozwalają przyjąć, że oskarżona, jako osoba dorosła, trzymając broń w domu przewidywała lub mogła przewidzieć możliwość popełnienia przestępstwa i na to godziła się. W sprawie nie stwierdzono okoliczności wyłączających winę oskarżonej, która jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał to, że Ż. Ł. (2) posiadała broń palną i amunicję przez długi okres czasu, nie posiadając na nią wymaganego pozwolenia. Nawet gdyby przyjąć, że oskarżona nie miała na celu jej użycia, to przedmiotowa broń nie była w żaden sposób zabezpieczona, znajdowała się w szufladzie w salonie, do której dostęp mieli wszyscy domownicy. Sąd zważył, że szczególnie zagrażające jest przy tym, że wówczas w domu były obecne małe dzieci, które miały dostęp do salonu i w przypadku znalezienia broni mogły jej z łatwością użyć. Zachowanie oskarżonej było więc bezmyślne i nieodpowiedzialne, a w konsekwencji naraziło na niebezpieczeństwo ją i domowników.

Na korzyść oskarżonej przemawiała natomiast jej uprzednia niekaralność, a także to, że przyznała się do zarzuczonego jej czynu i wyraziła szczerą skruchę. Ponadto pistolet i amunicję nabyła prawie 30 lat temu, broń leżała zapomniana, nieużywana w szufladzie.

Przechodząc natomiast do omówienia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuściła się Ż. Ł., jak i stopień jej zawinienia są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym oświadczenia oskarżonej złożone w toku rozprawy, nie budzą wątpliwości. Zachowanie oskarżonej cechowało się lekkomyślnością, przez co mogło dojść do tragedii.

Czyn z art. 263§2 k.k. zagrożony jest sankcją karną w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Sąd za czyn przypisany oskarżonej w oparciu o art. 263§2 k.k. w związku z art. 33§1 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył oskarżonej Ż. Ł. (1) karę 150 stawek grzywny po 30 złotych każda. Regulacja zawarta w art. 37a k.k. przewiduje możliwość orzekania grzywny lub kary ograniczenia wolności w przypadku przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 8 lat, dlatego też możliwe było zastosowanie jej w niniejszej sprawie. Sąd miał na uwadze przy tym prymat orzekania kar wolnościowych nad izolacyjnymi.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonej kara jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości występkę, jakiego się dopuściła. Sąd wymierzając karę uwzględnił wymienione wyżej okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonej oraz te, które w ocenie Sądu uznane zostały za niekorzystne. Zdaniem Sądu w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie kary grzywny we wskazanym wymiarze. Orzeczenie wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności

byłoby nadmiernie surowe. Oskarżona ma na utrzymaniu syna, a w przypadku orzeczenia wobec niej kary izolacyjnej zostałaby pozbawiona możliwości zarobkowania.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł o przepadku dowodu rzeczowego w postaci przedmiotowej broni. Dowód ten wobec wydania wyroku stał się zbędny dla sprawy. W myśl art. 44§1 i 6 k.k. w razie skazania za przestępstwo polegające na naruszeniu zakazu wytwarzania, posiadania, obrotu, przesyłania, przenoszenia lub przewozu określonych przedmiotów, sąd może orzec o ich przepadku.

Sąd nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej od kosztów sądowych i opłaty obciążył ją tymi kosztami na podstawie obowiązujących przepisów. Wysokość opłat Sąd wyliczył na podstawie podanych w sentencji wyroku przepisów.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia :

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia.

G., dnia 26.03.2018 r.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz